

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים י.

בתרומה דרבנן. זמן הזה: ולא ידעין אי להאי על ואי להאי על. אי מלכין דיקה לתרומה אי לא: היינו שני שבילין. מהא דמתן גבי שני שבילין מנינו למיפשת: אחד טמא. קבר מוטל צו לקפוד וממלא את פולו. ואין עובד צו שלא יתהיל: והדף ועשה תהרות. גע

ההדף באחד מהו ועשה תהרות. הא דנקט טהרות ולא קאמר קדש טהור. משום דלגברי אף על גב דמוקמינן להו צחוקת טהורים מלכין להו טהרה וקאה, שלא יגעו טהרות, דלא הסרימא טמאה וקאה וסאלז צמיחה; ואם יגעו טהרות צחוקת ונקט למקדש, טיבי:

בבת אחת דיה טמאים. וקאה דהיינו מדרבנן, דמלאוריית' אפי' צנת חמת טהורים: ספק על ספק לא על היינו בקעה. פירמה לרי, מה שיהי לזמני לזקנה. דהבא אפי' לכה לאל ספק חסד אוקמא חסוקת צדוק, דלאמרין לעיל. ולעיל דימה אוחו לספק טומאה צרשות רבדים, וקבא מדמי לספק טומאה צרשות היסוד:

מסכת שביעית
פרק ט' משנה ג'
ולמה אמרו שלש ארצות? שהיו אוכלין בכל אחת ואחת, עד שיכלה האחרון שבה. רבי שמעון אומר, לא אמרו שלש ארצות אלא ביהודה, ושאר כל הארצות בהר המלך. וכל הארצות באחת לזיתים ולתמרים:

אין עובד צו שלא יתהיל: והדף ועשה תהרות. גע
ההרות וציונים
אין עובד צו שלא יתהיל: והדף ועשה תהרות. גע
ההרות וציונים
אין עובד צו שלא יתהיל: והדף ועשה תהרות. גע

בתרומה דרבנן, בחמין דאורייתא מי אמרינן. אטו בדיקת חמין דאורייתא, דרבנן היא. דמדאורייתא בביטול בעלמא סגי ליה. אצבור אחד שר חמין ולפניו ב' בתים בדוקין, ואחא עכבר ושקל, ולא ידעין אי להאי על אי להאי על. היינו שני שבילין. דדתנן, שני שבילין אחד טמא ואחד טהור, והלך באחד מהו ועשה תהרות, ובא חבירו והלך בשני ועשה תהרות, רבי יהודה אומר, אם נשאלו זה בפני עצמו וזה בפני עצמו, טהורין; שניהן בבת אחת, טמאין. רבי יוסי אומר, בין קד ובין קד טמאין. אמר ר' רבא, ואיתימא רבי יוחנן, בבת אחת דברי הכל טמאין, בזה אחר זה דברי הכל טהורין, לא נחלקו אלא בבא להשאיל עליו ועל חבירו, רבי יוסי ידמי ליה לבת אחת, ורבי יהודה מדמי ליה לזה אחר זה. ספק על ספק לא על, היינו בקעה, ובפלוגתא דר' אורבך. דדתנן, הנכנס לבקעה בימות הגשמים וטומאה בשדה פלונית, ואמר אהרש הלכתי במקום הלז ואינו יודע אם נכנסתי באותה שדה ואם לא נכנסתי, ר' אומר, ספק ביאה טהור, ספק מגע טומאה טמא. על ויבדק ולא אשכח, פלוגתא דר' אורבך. דדתנן, היה רבי מאיר אומר, כל דבר שבחוקת טומאה, לעולם הוא בטומאתו עד שיודע לך הטומאה היכן היא. ויחכמים אומרים, בודק עד שמיגע לסלע או לקרקע בתולה. על ויבדק ואשכח, פלוגתא דרבי ורשב"ג. דדתניא, שדה שנאבד בה הנכנס לתוכה טמא, נמצא בה קבר, הנכנס לתוכה טהור; שאני אומר, קבר שאבד הוא קבר שנמצא. דברי רבי, רשב"ג אומר, תיבדק כל השדה כולה. הציח ט' ומצא י, פלוגתא דרבי אורבך. דדתניא, הניח מנה ומצא מאתים, חולין ומעשר שני מעורבין זה בזה, רבי, וחב"א, הכל חולין. הניח ט' ומצא תשע, היינו ספא. דדתניא, הניח מאתים ומצא מאתים, מנה מונה ומנה מופל. דברי רבי, וחב"א, הכל חולין. הניח

בבת אחת דיה טמאים. וקאה דהיינו מדרבנן, דמלאוריית' אפי' צנת חמת טהורים: ספק על ספק לא על היינו בקעה. פירמה לרי, מה שיהי לזמני לזקנה. דהבא אפי' לכה לאל ספק חסד אוקמא חסוקת צדוק, דלאמרין לעיל. ולעיל דימה אוחו לספק טומאה צרשות רבדים, וקבא מדמי לספק טומאה צרשות היסוד:
ספק ביאה פהור. פי' ר' דצסקא ספיקא פליגי, וכן פירש ר"מ צמקת ע"ז פרק צמקא (דף ע). חזל רש"י פירש שם צמקא וקאה לרי, דעעמא דרבי אליעזר דמיתר צסקא ספיקא, משום דלא גמרינן מסוטה לטמא צרשות היסוד לאל ספיקא חמת כסוטה, חזל פרי ספיקי לא. ורבנן סברי, מין דמן הדיו אפי' צסקא חמת היה לטהר, דאוקמא חסוקת טהרה, ואפילו הכי טמא, הוא הדיו אפילו פרי ספיקי:

עין משפט
גד מצוה
א א מיי פ"ב מהל' חמין
ה' ה' א סמנ' לזין לט
טו"ט א"ת א"ת א"ת
טו"ט פ"ב
ג ב ג מיי פ"ב מהל' אטת
הטומאה הלכה כ:
ע ב מיי שם פ"ב ה' ט
ו"ב מהל' חמין הלכה כ:
ג ה ה מיי שם הלכה כ'
ו"ט מהלכות טומאת מת
הל' טו"ט א"ת א"ת ס'
טלס ס"ב:
ג ה ז ח מיי פ"ו מהל' מעשר
שני הלכה כ' פ"ב מהל'
חמין ומה הלכה י' טו"ט
א"ת א"ת טלס ספיק' ג:

רבינו חננאל

נפלו בדרבנן [וכן] אוקמי
לאה בהדיא כפי ואלו עוברין
בפסח [דף מ]. בתרומה בוסין
היה שהיה מרבנן: צבור
אחד חמין בשני בתים בדוקין
ושקל עכבר ככר אחד מהו
ולא ידעין בהו מנייהו על.
פלוגתא דרבי מאיר ושני שבילין
וקיילי רבי יוחנן דאמר הכל
מורדים שאם נשאלו לחכס
כנייהם ביחד דברי הכל
טמאים שאלו בזה אחר זה
דברי הכל טהורין לא נחלקו
אלא בבא לשאול עליו ועל
חבירו רבי יהודה מרמה ליה
לבית אחת ושניהם טמאים ו'
יוסי מרמה לה אחר זה
ושניהן טהורין. וכן אם באו
שניהם הביעלי בתים ושאלו
שניהם ביחד צריכין בדיקה
בזה אחר זה אין אחד מהו
צריך בדיקה בא אחד [מהם]
לשאל על ביטול ועל בית חבירו
הלכה כ' יוסי ואליבא ד'
יוחנן: ספק על ספק לא על
פשוט' לה במקעה בימות
הגשמים שהיא רשות היחיד
וחלקו בו ר' אליעזר וחכמים
הולכה בחכמים שטמאין כן
בכאן צריך לבדוק. על בדק
ולא אשכח פשוט' ע'
מרבנן דאמר בודק עד
שמגיע לסלע או לבתולה פי'
אין בתולה. על בדק
ואשכח פשוט' לה חלוקת ר'
אורבך ורשב"ג ר' אומר הקבר
שנמצא הוא הקבר שאבד
ורשב"ג אומר תבדק כל השדה
כולה: הניח תשע ומצא מאתים
עשר חלוקת ר' ורבנן דתניא
הניח מנה ומצא מאתים חולין
ומעשר שני מעורבין כלומר
המנה שהניח היה מעשר שני
ובא אחר והוסיף עליו מנה
אחר של חולין וחכמים
אומרים הכל חולין כלומר
אחר המנה של מעשר שני יטל
ואלו אדם אחר הניחם וכולן
חולין הם: הניח עשר ומצא
חמשת וטל היפה שבהן ואמר
אם זו היא של מעשר הרי יפה
ואם חולין היא חמה הצריכה
מחוללה עליה. הב' חז"ן.
הואיל ולא מלא מנו שהיח
מולין להקל ולומר נטל א'
הראשון והיטו במקום חמ'
והיטו צד א' עלו וטמא חמין
אזל מניח מעות חולין ומעו'
מעשר ביתו ורבי ירמיהו באין.
מנה מורה ומה שיש באין.
ושאר הן מנה ממעשר. הב'
חז"ן. הואיל ולא הטהרו
מחוללה לא הפריחו זה מנה
והיה שני הניחה מעות
אחרי זה חולין היא שהיח
הלוט אחרי כן וטמא וביעה י'.

על ויבדק ולא אשכח פלוגתא דר'
מאיר ורבנן. פירמה לרי' לר"מ
דלמנר לעולם היא צחוקת טומאה
וכו'. ונפקא מינה לטהרות שנגעו על
גביו, הלא גבי צדיקה, מין צדוק ולא
מלא, מה יעשה, אם יתריסור לזדוק
פעם שניה נמי לא ימצא. ורש"י פירש,
דאפי' לר' מאיר אמר' ימיר עכבר
סלליה, דדיקת חמין אינו לאל
מדרבנן. וקאה, דהא צדיקא אמר
פלוגתא דר' מאיר ורבנן. וייל, דמירי
צילא צטלה. וקאמר, דלר' מאיר לא
סגי צדיקה, מין דלא אשכח וקוי
צילא צטלה. וקאמר, דלר' מאיר לא
סגי אפילו לרבי מאיר, דלא חירי
לאל צסקא טומאה דאורייתא, חזל
הלא דדיקת חמין דרבנן פרי:
חולין ומעשר שני מעורבין זה
בזה. פ"ה, שציא סלעים
צטנה מנה ואומר, כל מקום שהוא
מעות מעשר שני יהיו מחוללים על
מעות הללו. וצמס פירש כן, דמייניהו
גופייהו היה יכול לינק שיעור מעות
מעשר, ואומר, אם אלו מעות מעשר,
הרי טוב; ואם לאו, כל מקום שהן הרי הן מחוללין על אלו. ורשב"ג
הקשה לפירוש רש"י, דאיך יכול לחלל סלעים, וצדקת הציב (ב"מ
דף מה). אמר טיבעא אטיבעא לא מסללין. ופ"ה: הניח ישר
ומצא תשע פלוגתא דרבי אורבך. דרבי לטעמיה, דלמנר הוא קבר
שאבד הוא קבר שנמצא, וכיון שמלא חסד א"ס לבדוק, ולרבנן עד
שמלא' עשר, קדפ"ה. ומייני שכל הפירות קשורים זה בזה, דומיח
דפלוגתא דרבי אורבך. דצ"ק דצ"ה (דף י'): אמרינן, משלוקת צדיקים
קשורים; חזל פשוט' קשורים, דברי הכל חולין ומע"ס מעורבין זה
בזה. ואף על גב דהשתא אין לתלות צעקברים, פלינן צקטינים:
הניח

הרי טוב; ואם לאו, כל מקום שהן הרי הן מחוללין על אלו. ורשב"ג
הקשה לפירוש רש"י, דאיך יכול לחלל סלעים, וצדקת הציב (ב"מ
דף מה). אמר טיבעא אטיבעא לא מסללין. ופ"ה: הניח ישר
ומצא תשע פלוגתא דרבי אורבך. דרבי לטעמיה, דלמנר הוא קבר
שאבד הוא קבר שנמצא, וכיון שמלא חסד א"ס לבדוק, ולרבנן עד
שמלא' עשר, קדפ"ה. ומייני שכל הפירות קשורים זה בזה, דומיח
דפלוגתא דרבי אורבך. דצ"ק דצ"ה (דף י'): אמרינן, משלוקת צדיקים
קשורים; חזל פשוט' קשורים, דברי הכל חולין ומע"ס מעורבין זה
בזה. ואף על גב דהשתא אין לתלות צעקברים, פלינן צקטינים:
הניח

ההרות וציונים
אין עובד צו שלא יתהיל: והדף ועשה תהרות. גע
ההרות וציונים
אין עובד צו שלא יתהיל: והדף ועשה תהרות. גע

ליקוטי רש"י

ההתחלה בדרך [ט]
בבת אחת. נאל לנאל צנת
וכיה בכחכות (דק"ס):
נ' נוסח הדפוס "אח" הנכנס
לבקעה" ובת"ב דהרות מותר
(וכיה במחני דהרות ר' מיתר
ובשאר דוכתי), ובכתי'
הנוסח דתנן בקעה בימות
הגשמים וכו' אומר "אחד"
וכי (דק"ס): [ג] מוכח מהא
דל"ג "ובפלוגתא דר' אורבך"
ורבנן (תוס' הרא"ש) וכו'
בתוס' דלא הקשו על רש"י
כאן כמר שהקשו לקמן דיה
על: [ד] צ"ל והואכי בעשה
(מערב דבש) ועי' גליות:
[ה] צ"ל אמרינן (בארות
המים, וכיה בכתי'): [ו] כ"י
שיבצא דר"ס, וכיה בתוס'
שאין: [ז] נדביל רבר הכל
מנה מורה ומה שהיח מופל'
(מראה כהן) ובינה מהרש"א:

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

הניח בנות זו ומצא בנות אחרת פלוגתא דרבן שמעון בן גמליאל ורבנן. דלרבנן גריד דיקה, דחושטין שמה עכבר עשה ולא וכו' שהיטת. ולית להו לרבנן הוא שצד הוא שגמלא, אלא כרשב"ג דלמר תיבדק כל השדה פולה. אי נמי אפי' קרבי ומיירי כגון שאין יודע כמה פירות היטת, ולריד דיקה שמה לא מלא כולס:

שאני אומר אדם שמה נכנס פשם. ואל"מ, דהכל וצדקת קמה דחולין (דף ט:) גבי גלוסית פליגין גאדם טמא, וצדקת קמה דנה (דף טז) גבי פירי גמולין על גבי הדף ומדף טמא מונח פתסיה פליגין גאדם טהור. **ומיין ר"מ**, דלמרין פ"ק לשבת (דף טו:), גזרו על פסק גליס הנמלאים, ולא גזרו על פסק חליגין הנמלאים. אי נמי, גבי פסק רגלים לדבר שטהור הסיור, אלא פול על המדף והמלא:

מפני שדרבו ש"ה תינוק דפרר. ומיירי שגט פירורין קדי כל הפקר, ולקח אין לריד דיקה. ופ"י לרבן שמעון בן גמליאל, דלמר תיבדק כל השדה פולה, אלא רגלים לדבר יט שהפורים מן הפקר, שהרי מיד נכנס לתרי:

מי אמרין היינו הא דע"ה היינו הא דנפק. ופ"י לו לרשב"ג, דלמר תיבדק כל השדה פולה, אלא רגלים לדבר, שהרי הוא עס הפקר:

או דיקא אחרינא הוא. ופ"י לרבי, דלמר הוא שגמלא הוא שגמלא, דקא חיישינן, דמסתמא הלאשונה פ"ה נשאר צינית, והוה אחר שגלא:

הבית טמא. כל כלי הצית טמאין, שאני אומר אדם טמא נכנס לשם ומשמש בכל כלי הצית: זוית מאן דכר שמייה. פסח גאבדו וסיים זממלא בנות אחרת: חסורי מחסרא והכי קתני. שאני אומר אדם טמא נכנס לשם ולקחו לאבדו. וגבי מלא בנות אחרת, שמה אדם טמא היינו שס. רבן שמעון כו'. וגבי חמץ נמי, לרבנן חושטין שמה עכבר עשה, ורבן חושטין לעכבר יט לחוש נמי לא וכו' אלא אחר: ולרבן שמעון חולין גאדם עלמו, שהוה עשה ופסח. ואל"מ דליקא: ונכנס אחריו ומצא פירורין צריך דיקה. ואין חולין הפקר זו, שאין דרפו של עכבר לפקר, ולא וכו' כפר שהכניס העכבר: אם תמצא אומר היינו האי כו'. דלי פשטת ליה דחיישינן דילמא אחרניא הוא, וכו' לא לריבא למינעי שחור ולגן; אלא אי פשטת ליה ללא חיישינן, אפ"י שחור ולגן מיפשיא לן: ארמייהו. השלכו ממנו ונטלו הוא. ופ"י דגמליאל (דף טו:), אי נקטיה צדי, מלא מרמי ליה מן ידי: דידיה הוה שקיל דיה. אט העכבר עלמו היה מציא:

הנהגות מהר"ב רנשבורג

אן מתני' דא בדיק כו' דאחר המועד. עי' ערוך: עין מעד ודוק:

תורה אור השלם

(א) מצות יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאר בכלי יבדק: (שבת ג' א)

(ב) שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם כי כל אבל מחמץ ונקרתה הנפש הרוחא בעדת ישראל בפר וכתובת הארץ: (שבת י"ג ט)

(ג) שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם כי כל אבל מחמץ ונקרתה הנפש הרוחא בעדת ישראל בפר וכתובת הארץ: (שבת י"ג ט)

(ד) שאור לא ימצא בבתיכם כי כל אבל מחמץ ונקרתה הנפש הרוחא בעדת ישראל בפר וכתובת הארץ: (שבת י"ג ט)

(ה) שאור לא ימצא בבתיכם כי כל אבל מחמץ ונקרתה הנפש הרוחא בעדת ישראל בפר וכתובת הארץ: (שבת י"ג ט)

הנהגות וצינונים

ואמר רבא ליתא כבחה ראשונה וכי' וכן מסתבר היא דכולא חדא מימרא היא (ר"ס): גי' רש"י בגמ' דאם איתא דמסכר שקלתיה דידה הוה שקיל דיה (מנחות מש"ב נפש וגם באת"ל בסמוך גורס כע"ז) בהנהגות מיימנות חור"פ"ב ועיין ד"ס: ג' ציל הראשון (רש"י) וכו' בבתי:

ליקוטי רש"י

ארמי ארמיא מיניה. ממני לטון נטל ממי וחינהו: טו' ד"ה א"ן. בודקין. חמץ. ובעת הביעור. כשעה שיתא אכל ממנו וחינהו לא דק ממנו דגרינן משום דלמא אמי למיכל כשמואל אמו (בבבא) ורבנן פליגי עליה ואמרי לא דק מן המועד לומר מועד העשיה דהיינו כשש יבדוק למה המועד מן הפסח עמנו ולא גורין דלמא אמי למיכל מיניה (מנחות י"ג ט): ובה שמישיר. אחר מדיקת ללכילנו יימנו כשעה ולעיל: משקרב העומר. מדי כשיואלס מולאין סוקי ירושלים מליאות קמת וקלי ממטאיה (מנחות י"ג ט):

[מכאן שיד לרף י"א]

שלא ברצון חכמים. דגורין שמה יאכל כשקולין ויאכל מדש קודם העומר ופ"י זה שכבר הוא קמת ודלי נקלר קודם העומר. רבי יוחנן אומר ברצון חכמים כו'. ללא גזר שמה יאכל (מנחות י"ג ט): מתוך שלא התרת ד"ה. לנאר כנגל אלא ע"י סוקי ציד ולא כנגל כמי (דמיס כג) וקטפת מליותו בדין קדושה קודם העומר אסורה דקמיני ממני' ואסורו לנאר לפני העומר. וזכור הוה. אט אסור המדע ולא לכלי. מחינה והרקדה מאי איבא דמיפור. מלי שטיי איבא דליהו זכור ולא יאכל מיהו. דיד. מיסיה המתנגלת ציד ולא כש מ"ס (שם סה).

הניח בנות זו ומצא בנות אחרת פלוגתא דרבן שמעון בן גמליאל ורבנן. דלרבנן גריד דיקה, דחושטין שמה עכבר עשה ולא וכו' שהיטת. ולית להו לרבנן הוא שצד הוא שגמלא, אלא כרשב"ג דלמר תיבדק כל השדה פולה. אי נמי אפי' קרבי ומיירי כגון שאין יודע כמה פירות היטת, ולריד דיקה שמה לא מלא כולס:

שאני אומר אדם שמה נכנס פשם. ואל"מ, דהכל וצדקת קמה דחולין (דף ט:) גבי גלוסית פליגין גאדם טמא, וצדקת קמה דנה (דף טז) גבי פירי גמולין על גבי הדף ומדף טמא מונח פתסיה פליגין גאדם טהור. **ומיין ר"מ**, דלמרין פ"ק לשבת (דף טו:), גזרו על פסק גליס הנמלאים, ולא גזרו על פסק חליגין הנמלאים. אי נמי, גבי פסק רגלים לדבר שטהור הסיור, אלא פול על המדף והמלא:

מפני שדרבו ש"ה תינוק דפרר. ומיירי שגט פירורין קדי כל הפקר, ולקח אין לריד דיקה. ופ"י לרבן שמעון בן גמליאל, דלמר תיבדק כל השדה פולה, אלא רגלים לדבר יט שהפורים מן הפקר, שהרי מיד נכנס לתרי:

מי אמרין היינו הא דע"ה היינו הא דנפק. ופ"י לו לרשב"ג, דלמר תיבדק כל השדה פולה, אלא רגלים לדבר, שהרי הוא עס הפקר:

או דיקא אחרינא הוא. ופ"י לרבי, דלמר הוא שגמלא הוא שגמלא, דקא חיישינן, דמסתמא הלאשונה פ"ה נשאר צינית, והוה אחר שגלא:

בינו הננאל

אומרים הכל חולין כלומר אותם המתאים של מעשר שני ולקחו וזה המנה אחר הניחו וחולין הן. הניח בנות זו ומצא בנות אחרת חלוקת רשב"ג ורבנן וקיימא לן כרבנן דאמר הבית טמא שאני אומר אדם טמא נכנס לבית ונטלו מותר זו והניחו בוית אחרת: אמר רבא עכבר נכנס וכבר בפיו נכנס אחריו ומצא פירורין צריך בדיקה שאין דרך עכבר לפיר אלא הפקר: אמר רבא הלך לו ואלו הפירורין אינן ממנו לפיכך צריך לבדוק, אבל אם נטל תינוק ככר ונכנס לבית ונכנס אחריו ומצא פירורין אין צריך בדיקה שכן דרך התינוק לפיר: בעי רבא עכבר נכנס וכבר בפיו ועכבר יוצא וכבר בפיו כו'. בעי רבא ככר בשמי קודה צריך סולם להוריו או לא כו'. בעי רבא איש ככר בפיו חש צריך חבר להוציאו או לא כו' אלו כולן ע"ה בחי' מונ"ה י"ד יהודה אומר בודקין אור ארבעה עשר ובארבעה עשר בנות השבת הביעור. ירושלמי בשנת הביעור שעה חמישית. והכינו אומרים כי בדיק באור ארבעה עשר בודק כ"ד כו' כלומר אין צריך [אלא] לבדוק שחיות ב"ד אם לא בודק באור י"ד אבל אם בודק באור אין צריך סולם כו' בדיקה כלל. פירש רבי חסדא טעמא דר' יהודה דבעי שלש בדיקות כנגד שלש אהרות שהיה תורה על השבת חמץ. ומתביבין עליה מתא דר' יהודה אומר כל שלא בודק אחר משלשה פרקים הללו שוב אינו בודק אלמא ר' יהודה הוא זימנא כע"י. ואוקימנא לעולם דא זימנא בעי ובחא פליגי ר' יהודה שיהי סבר עד שנת ביעור בודק שאם ימצא חמץ ישרפנו אבל אחר זמן ביעורו אינו בודק חיישינן דילמא אתי למיכל מניה פ"י כגון שהיה במדינת מים וכו' ובא במועד ולאחר המועד שחייב כל זמן שבא (דלוק) [לבדוק]. ופ"י וקאשי' וכו' גור ר' יהודה הוה חמץ במנחתו פ"י [ר"ן] משקרב העומר יבאין ומוצאין שוקי ירושלים מלאין קמה וקלי שלא ברצון חכמים רבא ר' מאיר ר' יהודה אומר ברצון חכמים היו עושין דאלמא מתנסקין היו בתרדש בזמן איסורו ולא גזר ר' יהודה שלא יאכל ממנו. ופירק רבא שאני חדש הוואל ולא התירו חכמים לקצור כדרכו אלא בקטף כדמתיב (וברים כו) וקטפת מלילות וכזו הוא כי אסור לאכול מן החדש וכן בחגיגה לא התירו לטחון אלא ברח"ש של ד' התרקהו ע"ג נפח כיון דחיל כל הני שינוי אתי למדבר ולא מימנע.

הניח בנות זו ומצא בנות אחרת פלוגתא דרבן שמעון בן גמליאל ורבנן. דלרבנן גריד דיקה, דחושטין שמה עכבר עשה ולא וכו' שהיטת. ולית להו לרבנן הוא שצד הוא שגמלא, אלא כרשב"ג דלמר תיבדק כל השדה פולה. אי נמי אפי' קרבי ומיירי כגון שאין יודע כמה פירות היטת, ולריד דיקה שמה לא מלא כולס:

שאני אומר אדם שמה נכנס פשם. ואל"מ, דהכל וצדקת קמה דחולין (דף ט:) גבי גלוסית פליגין גאדם טמא, וצדקת קמה דנה (דף טז) גבי פירי גמולין על גבי הדף ומדף טמא מונח פתסיה פליגין גאדם טהור. **ומיין ר"מ**, דלמרין פ"ק לשבת (דף טו:), גזרו על פסק גליס הנמלאים, ולא גזרו על פסק חליגין הנמלאים. אי נמי, גבי פסק רגלים לדבר שטהור הסיור, אלא פול על המדף והמלא:

מפני שדרבו ש"ה תינוק דפרר. ומיירי שגט פירורין קדי כל הפקר, ולקח אין לריד דיקה. ופ"י לרבן שמעון בן גמליאל, דלמר תיבדק כל השדה פולה, אלא רגלים לדבר יט שהפורים מן הפקר, שהרי מיד נכנס לתרי:

מי אמרין היינו הא דע"ה היינו הא דנפק. ופ"י לו לרשב"ג, דלמר תיבדק כל השדה פולה, אלא רגלים לדבר, שהרי הוא עס הפקר:

או דיקא אחרינא הוא. ופ"י לרבי, דלמר הוא שגמלא הוא שגמלא, דקא חיישינן, דמסתמא הלאשונה פ"ה נשאר צינית, והוה אחר שגלא:

הניח בנות זו ומצא בנות אחרת פלוגתא דרבן שמעון בן גמליאל ורבנן. דלרבנן גריד דיקה, דחושטין שמה עכבר עשה ולא וכו' שהיטת. ולית להו לרבנן הוא שצד הוא שגמלא, אלא כרשב"ג דלמר תיבדק כל השדה פולה. אי נמי אפי' קרבי ומיירי כגון שאין יודע כמה פירות היטת, ולריד דיקה שמה לא מלא כולס:

שאני אומר אדם שמה נכנס פשם. ואל"מ, דהכל וצדקת קמה דחולין (דף ט:) גבי גלוסית פליגין גאדם טמא, וצדקת קמה דנה (דף טז) גבי פירי גמולין על גבי הדף ומדף טמא מונח פתסיה פליגין גאדם טהור. **ומיין ר"מ**, דלמרין פ"ק לשבת (דף טו:), גזרו על פסק גליס הנמלאים, ולא גזרו על פסק חליגין הנמלאים. אי נמי, גבי פסק רגלים לדבר שטהור הסיור, אלא פול על המדף והמלא:

מפני שדרבו ש"ה תינוק דפרר. ומיירי שגט פירורין קדי כל הפקר, ולקח אין לריד דיקה. ופ"י לרבן שמעון בן גמליאל, דלמר תיבדק כל השדה פולה, אלא רגלים לדבר יט שהפורים מן הפקר, שהרי מיד נכנס לתרי:

מי אמרין היינו הא דע"ה היינו הא דנפק. ופ"י לו לרשב"ג, דלמר תיבדק כל השדה פולה, אלא רגלים לדבר, שהרי הוא עס הפקר:

או דיקא אחרינא הוא. ופ"י לרבי, דלמר הוא שגמלא הוא שגמלא, דקא חיישינן, דמסתמא הלאשונה פ"ה נשאר צינית, והוה אחר שגלא: